

ÁTLÉPNI A FÉLELEMBŐL AZ ÖRÖMBE

Az asszonyok az üres sír hírével és a feltámadás örömeivel futottak, a katonák pedig a remény ellen tanúskodtak.

- Én milyen módon gondolok szeretteim halálára és a saját halálomra?
- A szomorúságon túl merem-e hinni, hogy a halál nem mindennek a vége, hanem az örök élet kapuja?
- Általam a remény vagy a kétségbeesés kap hangot a világban?

Ha a feltámadás felől nézem az életemet, akkor azt megtanulom a jövő, az örök élet felől látni.

- Hogy viszonyulok saját feltámadásomhoz?
- Fontos-e nekem, hogy milyen emberként fogok én oda megérkezni?

A feltámadás első tanúi ott találkoztak a reménnyel, ahol nem is gondolták volna: Jézus sírjánál.

- Van-e olyan esemény az életemben, ahol reményt kaptam ott, ahol nem is vártam, nem is gondoltam volna?
- Van-e olyan személy az életemben, aki megtanított, példát adott arra, hogy az örök élet reményével tudjak élni?

Jézus a Szentírásban olvasható, legtöbbször idézet mondata: „Ne féljete!”.

- Ha tetteim mozgatórugóját őszintén megvizsgálom, akkor félelemből, vagy örömből születő tetteket látok?

A Feltámadottal való találkozáskor az asszonyok átkarolták Jézus lábát, szerették volna megtartani maguknak. Ő pedig ehelyett küldetést adott nekik.

- Hiszem-e, hogy most már „rajtam a sor”? Már nem elég tanítványnak lenni, hanem tanúságtevővé kell válnom!